

12 krokov k dobrému roku

Časť 1 – Kroky 1 a 2

Začiatok nového roku je tradične spájaný s predsavzatiami. Ľudia si ich dávajú napriek tomu, že tušia, že ich trvanie asi nebude dlhé. Napriek tomu, že novoročné predsavzatia sú predmetom posmechu a symbolom dobrých zámerov, ktoré reálne nevieme, alebo skôr nechceme naplniť, verím, že je dobré v tomto období dať si predsavzatie, alebo sa utvrdiť v tom, ktoré som už prijal v minulosti. Viete, predsavzatia, teda rozhodnutia určujú a formujú naše budúce postoje. A postoje určujú náš prístup k situácii. To, ako pristúpim k situácii zas ovplyvní jej možný výsledok.

Ak si neurobil správne novoročné rozhodnutia, potrebuješ ich spraviť. Ak si si predsavzal správne veci v minulosti, je užitočné si ich pripomenúť.

Biblický List Židom nám dáva 12 výziev, ktoré v anglických prekladoch začínajú frázou „Let us“. Je to teda výzva k postojom, rozhodnutiu, či jednaniu, ktorá v našich prekladoch na príklad v štvrtej kapitole znie ...*Bojme sa teda, - Snažme sa teda, Držme teda vyznanie, Pristupujme teda s dôverou k trónu milosti a podobne*. Pozrieme sa na tieto výzvy, pretože spoločne tvoria 12 dobrých rozhodnutí do Nového roka, alebo ako ich ja nazývam – 12 krokov k dobrému a úspešnému roku.

Na začiatok sa chcem pozrieť na dve charakteristiky týchto predsavzatí. Na prvom mieste tam vidíme rozhodnosť a odhodlanosť a na druhom mieste je dôležité si všimnúť, že tieto výzvy sú v množnom čísle. Naznačuje sa teda, že nie len potrebujeme robiť rozhodnutia, ale že ich máme robiť spoločne. Nie sme nezávislé, autonómne jednotky, ale v skutočnom, reálnom význame sme od seba navzájom závislí. Ak máme dosiahnuť Božie zámery, dosiahneme ich spoločne. V liste Efežanom, 4 kapitole Pavol vysvetľuje prečo dal Ježiš do Cirkvi rôzne druhy služobníkov – základný cieľ je na budovanie svätých a ich vyzbrojenie a vystrojenie do služby. Pavol to zhrňuje takto – *až kým všetci nedospejeme v jednotu viery a plného poznania Syna Božieho, v dokonalého muža, k miere dospelosti plnosti Kristovej*. Ef.4:13 Neskôr sa odvoláva na Krista a hovorí - *z ktorého celé telo, príslušne dovedna pospájané a spolu viazané každým spojivom podávania výživy, podľa pôsobenia v miere jedného každého dielu vzrast tela si pôsobí na svoje budovanie sa v láske*. v.16

Zdôrazňuje sa tu spoločné a nie individuálne. Implikácia je jasná, sami to nezvládneme, sme závislí na našich spoluveriacich. Teda predsavzatia, ktoré robíme, nie sú len individualistickými, seba-strednými rozhodnutiami ohľadom toho, čo JA dosiahnem v Novom roku, ale sú rozhodnutiami, ktoré sa týkajú aj našich spoluveriacich.

Veriaci zo Židov vychádzali z odlišného prostredia ako ostatní veriaci v Novej zmluve. Nepoznali modloslužbu a cudzích bohov vďaka Mojžišovmu zákonu. Ďalej mali poznanie starozmluvných spisov – Zákona, Žalmov, Prísloví, prorokov, historických kníh. Na treťom mieste – poznali Chrám, jeho obete a bohoslužby, ktoré odhaľovali podstatu samotného živého Boha. Avšak celkovo sa dá povedať, že si nie úplne užívali tieto privilégiá. Naopak, nechali sa zviest' do falošného pocitu bezpečia, ktoré nekorešpondovalo s ich duchovným stavom. Kvôli tomu List Židom obsahuje vážnejšie varovania proti nebezpečeniu odpadlícva kvôli nestálosti, nevere, ľahostajnosti, lenivosti ako ktorákoľvek iná kniha v Novej Zmluve.

Situácia mnohých nežidovských kresťanov dnes je podobná situácii spomínaných židovských veriacich v čase Novej zmluvy. Dlho sme si užívali rôzne privilégiá a výsady, ale veľmi často tieto nevypôsobili v našich životoch ovocie, ktoré Boh vyžaduje. Dnes sme MY tými, ktorí potrebujú varovanie pred nestálosťou, neverou, ľahostajnosťou a lenivosťou. Ak dovolíte, 12 predsavzatí, na ktoré sa pozrieme,

je liekom na tento duchovný stav, ktorý sa stal spoločným duchovným problémom zástupov ľudí, ktorí sa označujú za kresťanov v dnešnej kultúre.

Krok číslo 1 – Bojme sa teda

Ak by sme nerozumeli východiskovej pozícii židovských veriacich a ich duchovného stavu, toto prvé predsavzatie by nás mohlo naozaj odradiť. Rozumejúc však vidíme, že je nielen na mieste, ale je dokonca nevyhnutne potrebné.

Bojme sa teda, Keďže ešte platí zaslúbenie, že vojdeme do Jeho odpočinku, aby nevysvitlo, že niekto z vás zaostal. Židom 4:1

Kvôli domýšľavosti, falošnému ubezpečeniu, lenivosti a faktu, že nezažívajú v realite požehnanie zo všetkých privilégií, ktoré im patria, prvou výzvou je *Bojme sa teda*.

Čoho a prečo sa máme báť, vysvetľuje na základe skúsenosti Izraelitov pri východe z Egypta a ich ceste púšťou do zaslúbenej zeme. Cituje sa tu žalm, v ktorom Boh komentuje postoj a jednanie Izraela na tejto ceste.

Židom 3:7-14 Preto, ako Duch Svätý hovorí: Dnes, ak počujete Jeho hlas, nezatvrdzujte si srdcia ako pri roztrpčení v deň pokúšania na púšti, kde ma skusovaním pokúšali vaši otcovia, hoci videli moje skutky za štyridsať rokov; preto som zanevrel na toto pokolenie a povedal som: Ustavične blúdia v srdci! Ale oni nepoznali moje cesty, takže som prisahal v hneve: Nevojdú do môjho odpočinku! Hľadte, bratia, aby nikto z vás nemal zlé a neveriace srdce a neodpadol od živého Boha! Ale napomínajte sa navzájom deň čo deň, dokiaľ sa hovorí: dnes, aby nikoho z vás nezatvrdilo mámenie hriechu. Lebo sme sa stali Kristovými účastníkmi, ak podstatu, ktorú sme mali na počiatku, zachováваме pevnú až do konca.

Je dôležité všimnúť si, že Boh vyviedol celú tú generáciu z Egypta mnohými zázračnými divmi. Stále však, kvôli tomu, ako sa neskôr správali, Boh vyjadruje voči Izraelu svoj hnev. Podstatou jeho výčitky je – Nezatvrdzujte si srdcia! V čom zlyhala tá generácia? Táto pasáž to objasňuje – Nepočuli Boží hlas.

Uspokojili sa so sprostredkovanou komunikáciou cez Mojžiša. Mali náboženskú formu – svätostánok, 10 prikázaní, kňazstvo, obety a množstvo ceremoniálnych zákonov. Ale v tom všetkom im chýbalo to jedno podstatné. Nepočuli Boží hlas. Prvým predsavzatím je – Bojme sa teda. Nie je to výzva len pre Izraelitov na púšti, sú *pre nás* príkladom a varovaním a platí to aj dnes pre teba a pre mňa.

Prečo by sme sa mali báť?

Kontext je jasný, báť sa máme vo význame dávať si pozor, vyvarovať sa toho, aby sme nerobili také chyby, ako Izraeliti na púšti. Chybou bolo sústrediť sa na vonkajšok a opomenúť pri tom to podstatné vo vnútri – počutie Božieho hlasu.

Celá Biblia obsahuje tento princíp. Ježiš to zopakoval svojim učeníkom v Novej Zmluve.

Moje ovce počujú môj hlas, a ja ich poznám, a nasledujú ma - Ján 10:27

Toto je možno najjasnejší a najjednoduchší opis pravého kresťana, ktorý nájdeme v Novej Zmluve. keď Ježiš hovorí – Moje ovce, myslí tým tých, ktorí v Neho skutočne veria ; tých, ktorých On rozpoznáva a označuje ako dobrý Pastier za svojich. Svojim ovciam pripisuje dve črty – počujú Jeho hlas a nasledujú Ho. Tieto črty sú reálne u všetkých skutočných kresťanov. počujú Jeho hlas a nasledujú Ho. Nemôžeš Pána nasledovať, pokiaľ nepočuješ Jeho hlas. Paralela s pastierom a jeho ovečkami je tu jasná. Nasledujú pastiera, pretože počujú jeho hlas, ak by ho nepočuli, nešli by za ním.

Zdôrazňujeme tu teda dôležitosť počutia Božieho hlasu. To znamená mať dôverne blízky, osobný vzťah s Pánom, aby k tebe mohol hovoriť priamo a osobne, či je to cez stránky Biblie, alebo ďalšími spôsobmi. Ježiš nepovedal – Moje ovce čítajú Bibliu. Čítať ju, je dobré a správne, pokiaľ v nej počuješ Boží hlas. Avšak mnohí Bibliu čítajú, ale Pánov hlas nepočujú. Ak toto spraviš svojím prvým krokom v tomto Novom roku, bude z teba lepší človek, keď sa tento rok skončí. Prosím, prijmite to ako svoje prvé predsavzatie. Bojme sa, aby sme nespravili tú istú chybu, ako Izraeliti na púšti. Pestujme a rozvíjajme svoju schopnosť počuť Boží hlas.

Krok číslo 2 – Budme usilovní

Krok číslo dva nachádzame v štvrtej kapitole, 11 verši: *Usilujme sa teda vojsť do toho odpočinku, aby nepadol niekto tým istým výstražným príkladom neposlušnosti. Židom 4:11*

Podobne ako v prvom kroku, vychádzame tu z varovnej skúsenosti Izraelitov počas ich cesty z Egypta po púšti. Mnohí z nich sa do plánovaného cieľa, teda Bohom sľúbeného odpočinku, nikdy nedostali, kvôli ich nevhodnému správaniu a zlému postoju.

Písmo hovorí, že ich telá popadali na púšti kvôli nevere a neposlušnosti, kvôli ktorým nedokázali počuť a poslúchať Boží hlas. Zvonku to vyzeralo, že majú všetko, ale chýbala im podstatná časť vo vnútri, charakteristika skutočnej zbožnosti – počutie Božieho hlasu. To bola tá tragická chyba Izraela. Na základe tohto príkladu zlyhania Izraela pisateľ Židom hovorí: Snažme sa teda. Verím, že je to úplne prirodzené. Ak si naozaj vezmeme k srdcu nebezpečenstvá takéhoto duchovného stavu a v tomto význame sa budeme báť, tak to, čo bude prirodzene nasledovať, je usilovnosť; snaha.

Čo je to usilovnosť?

Zamyslime sa na chvíľu nad tým, čo je to usilovnosť. Niekedy môžeme zistiť význam slova tak, že sa pozrieme na jeho opak. Jeden zjavný opak usilovnosti je lenivosť. Biblia nehovorí ani jedno dobré slovo o lenivosti.

Porovnajme si to s tým, čo pisateľ listu Židom hovorí v šiestej kapitole, 11 a 12 verši.:

Ale želáme si, aby jeden každý z vás dokazoval tú istú snahu na plnosť nádeje do konca, aby ste nezleniveli, ale aby ste nasledovali tých, ktorí vierou a trpezlivým očakávaním dedia zaslúbenia.

Varovanie z tejto pasáže je - nielen že potrebujeme byť usilovní, ale potrebujeme byť usilovní, horliví až úplne do konca. Musíme sa snažiť neustále. Opak usilovnosti je tu označený jasne. Je to zleniviť. Nemusí to byť telesná lenivosť, ale duchovná. Znovu, porovnajme si to s Petrovými slovami, kde hovorí:

Tak aj vy podobne vynaložte všetko úsilie a pridávajte k viere cnosť, k cnosti poznávanie, k poznávaniu zdržanlivosť, k zdržanlivosti trpezlivosť, k trpezlivosti pobožnosť, k pobožnosti milovanie bratstva a k milovaniu bratstva lásku. 2 Peter 1:5-7

Vidíme, že kresťanský život nie je nehybný stav. Je to život pridávania, život rastu a postupu vpred. Byť statický v kresťanskom živote znamená upadať, odpadávať od viery. Aby si mohol pridávať a tým rásť, potrebuješ usilovnosť. Vyžaduje sa od teba snaha.

Lebo ak máte všetky tieto vlastnosti a rozmáhajú sa, nebudete nečinní a neplodní ani v poznávaní nášho Pána Ježiša Krista. Kto nemá tieto vlastnosti, je slepý, lebo v zaslepenosti zabúda, že bol očistený z dávnych hriechov. Verše 8 a 9

Veril by si, že je to možné? Že niekto bol očistený od dávnych hriechov a potom by zabudol, že sa to vôbec stalo? Ale Písmo naznačuje, že je to možné. Peter nám predkladá dve alternatívy. Jednou je byť efektívny a produktívny vo svojom poznaní Pána Ježiša Krista. Druhou je byť neefektívny a neproduktívny v stave, ktorý popisuje ako krátkozrakosť a slepota. To sú silné slová. Vo svetle tohto Peter pokračuje:

Preto sa, bratia, tým väčšmi snažte robiť si pevným svoje povolanie a vyvolenie, lebo keď to budete robiť, neklesnete nikdy. 11 Lebo tak vám bude bohato poskytnutý vchod do večného kráľovstva nášho Pána a Spasiteľa Ježiša Krista. Verše 10 a 11.

To je dobrá správa. Môžeme robiť niečo, čo nám zaručí, že nikdy nepadneme a že budeme bohato privítaní do kráľovstva nášho Pána.

V podstate, sme tu varovaní pred lenivosťou. A mňa veľmi trápi ako lenivosť mnohých kresťanov vôbec netrápi. Väčšina kresťanov sa na opilstvo pozerá ako na strašnú vec. Odmietali by človeka, ktorý prehlasuje, že je kresťan, ale je opilec. S tým postojom súhlasím, opilstvo je hriech a určite ho neschvaľujem. Ale chcem povedať, že lenivosť je v Písme oveľa prudšie odsudzované ako opilstvo. Problém je, že mnohí kresťania, ktorí by sa nikdy neopili sú úplne zvyknutí byť leniví. Vezmime si k srdcu výzvu byť usilovní.

Aby sme lepšie pochopili čo sprevádza usilovnosť, pozrieme sa na dve miesta v Prísloviach. Nájdem tu dve podmienky pre skutočné bohatstvo, či trvalý blahobyt. Jedna podmienka je na Pánovej strane druhá na našej. Aby sme dosiahli výsledok, potrebujeme splniť obidve podmienky. Na Pánovej strane čítame: *Požehnanie Hospodinovo je to, čo obohacuje, a nepridáva s ním trápenia. Príslovia 10:22*

Tá veľká, prvotná podmienka pre skutočné bohatstvo, duchovné, či iné, je Hospodinovo požehnanie. Bez Pánovho požehnanie nemôžeme s istotou naozaj rátať s ničím dobrým. Na druhej strane, samotné Hospodinovo požehnanie nestačí. Čo je tou mojou časťou?

Lenivá ruka spôsobuje chudobu, ale ruka usilovných obohacuje. Príslovia 10:4

Na prvom mieste, Pánovo požehnanie je to, čo obohacuje, ale na druhom *ruka usilovných* obohacuje.

Aby sme dosiahli skutočné bohatstvo, potrebujeme Pánovo požehnanie i vlastnú usilovnosť. Nestačí len čakať na Pánovo požehnanie, či dokonca dostať ho. Nesplní svoj účel v našom živote, pokiaľ k nemu nepridáš svoju vlastnú usilovnosť.

Usilovnosť môžem prejaviť napríklad v každej situácii, kde mám nejakú zodpovednosť; tú vec, či oblasť, za ktorú som zodpovedný, zanechám v lepšom stave ako bola predtým – duchovne, finančne, či každým iným zjavným spôsobom.

Ponajprv a najviac ďakujeme Pánovi za Jeho požehnanie. Ale pridajme k nemu svoju usilovnosť. Toto svoje spoločne prináša skutočné duchovné bohatstvo.